

Opsamling på konferencen

*Indspil ved afslutningen af missionskonferencen på Hotel Nyborg Strand
torsdag-fredag den 8.-9. juni 2006*

Henrik Wigh-Poulsen

Tak for en øjenåbnende, udfordrende og anfægtende konference. Tak især til professor Darell Guder for nogle bidrag, der momentant har rystet min gamle grundtvigske Adam. Tillad mig her at gå direkte i struben på en af de udvirkende årsager til at vi har forladt vores folkekirkelige fortifikationer, nemlig mødet med Islam.

Og hvad mødet med Islam angår, er der overordnet set to strategier, der tegner sig. Den ene handler om nødvendig konfrontation, den anden om nødvendig dialog. På den globale politiske scene repræsenteres konfrontations-tanken mestendels af en neokonservativ tendens i den amerikanske administration, mens viljen til dialog og kompromisser længe har været en specialitet på den politiske scene i gamle Europa. I det hjemlige varetages positionerne af henholdsvis en stålsat DF/Fogh fløj, og, helt aktuelt, i venstrefløjens almindelige fravær, af en samling borgerligt besindige, der i kølvandet på Muhammed-krisen er slået ind på samtalens og sameksistensens vej.

I folkekirken kan vi naturligvis også være med, og har længe været det. Men så absolut mest på fløjene, hvad enten man er fylkedes om lutherdommens blafrende standarter eller har fortabt sig i høflige religionsmøder over dampende tekus. Men den brede meningsmæssige mobilisering efter Muhammed-krisen er naturligvis også smittet af på det folkekirkelige. Det er klart, at spørgsmålet nu vedrører enhver, og at man derfor orienterer sig flittigt i forhold til de sædvanlige markører. Skal vi, billedligt talt, ruste op til det uomgængelige sammenstød ved Europas porte eller håbe på tværreligiøs forbrødring under den samme himmel?

Der har i brede folkelige sammenhænge rejst sig et krav om klarhed, et krav som kulturkampens aktører jævnt hen har forstået at imødekomme ved netop at insistere på modsætninger og grænser og konfrontation og at insistere på, at dialog er for tusedreng.

Det er da også kulturkæmpernes kirkelige underafdeling, der tegner det Islamkritiske netværk, der anbefaler en konfrontatorisk kurs i en missionsammenhæng, men dette og en til tider forsimplet og teologisk uholdbar argumentation til trods: tak til dem! Her har I gået og drøftet og diskuteret mission i årevis i relativ ubemærkedhed for verden, og så brager de igennem til den brede offentlighed på bare få dage, fordi de sætter nogle spørgsmål på dagsordenen, folk bekymrer sig om. Tag den Folkekirkens Mission og alle I andre missionselskaber! Følg med dem ud i offentlighedens søgelys og tag de diskussioner I alt andet lige har flere erfaringer med og viden om. Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at jeres de her problemstillinger er kommet for at blive, og at I har noget at byde ind med.

Vi har før glædet os over, at vi kan samles bredt i dansk kirkeliv for at diskutere de her spørgsmål, men dette møde har også vist at der opstår nye skillelinjer til erstatning for de gamle, og ofte på tværs i de gamle retninger. Man siger jo, at tingene vender tilbage i post-postmoderne samfund. Er det ortodoksien og pietismen, der igen rører sig? Ortodoksien forstået som dem, der søger tradition, ritual og institution. Pietismen som dem, der søger opbrud og nye veje. Vedligeholderne og de vandrende, husbyggerne og teltmagerne, de blivende og de missionerende. Spørgsmålet er selvfølgelig om folkekirken i længden kan holde til dette nye skel, hvorfor man med spænding må afvente Mogens Mogensens vigtige klarlæggelse af samspillet mellem de kirkelige organisationer og folkekirken.